

[Morten Lange.]

tvungende nødvendighed for en forlængelse af koncessionen i henhold til den trufne aftale. Regeringen er nu kommet til det resultat, at det gør der, og jeg har indtrykket af, at regeringens skøn her er korrekt. Så længe man har en aftale, skal man holde den. Hvis man ønsker at overtage A. P. Møllers rettigheder i Nordsøen, hvis man synes, det er en fornuftig investering, kan man købe koncessionen tilbage, og det kunne der måske være noget der talte for.

Handelsministeren (Erling Jensen): Må jeg endnu en gang understrege over for hr. Guldberg, at også jeg er tilhænger af at begrænse overlapninger, og derfor skal jeg nøjes med at videregive hr. Guldbergs betragtninger til min kollega, som har dette sagsområde, men som desværre for øjeblikket befinder sig uden for landets grænser.

Må jeg til hr. Morten Lange og også til hr. Guldberg sige, at jeg er helt enig i, at det afgørende er, at indgåede aftaler skal holdes, og vi mener også, at vi i behandlingen af dette lovforslag har markeret en sådan holdning.

Må jeg så ligesom for sidste gang at dreje tingene sige, at måske har vi fået en slutning, der interesserer sig lidt mere for noget, der ligger uden for lovforslaget, end for selve lovforslaget, og derfor kan det vel være værdifuldt endnu en gang at understrege, at om selve dette lovforslags principper og indhold er der en glædelig enighed, og jeg glæder mig til et udvalgsarbejde, som jeg håber bliver åbent og dybtgående, men som forhåbentlig også kan færdiggøres i denne samling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om værnepligtiges anvendelse til civilt arbejde.

(Lovforslaget (nr. 174) findes i tillæg A. sp. 2903, fremsættelsen i tidenden sp. 3334).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Poul Nielson: Da vi her i folketinget den 27. januar i år havde SF's forslag om lempelser i vilkårene for militærnægterne til første behandling, kunne jeg sammenfatte socialdemokratiets stilling til disse problemer ved at sige, at vi ikke fandt, at der var behov for nogen som helst ændringer hverken i den ene eller den anden retning.

Imidlertid er vi da mægtig godt tilfredse med, at det er lykkedes indenrigsministeren at finde et punkt, hvor der alligevel bør ændres i lovgivningen. Selv om det måske nok ikke i praksis er så omfattende en ændring endda, er den nuværende retstilstand på det punkt, dette lovforslag sigter til, udtryk for en skævhed, som vi gerne vil rette på nu.

Lovforslaget går ud på at give indenrigsministeren bemyndigelse til at fastsætte det tidsrum, som det civile arbejde skal strække sig over for dem, der bliver overført til civilt arbejde efter aftjening af værnepligten ved første indkaldelse, og som ellers skulle have været genindkaldt. I dag fastsætter loven, at denne periode skal være på 3 måneder, hvilket vi ikke mener står i noget rimeligt forhold til de 7 eller 12 dage, som genindkaldelserne inden for forsvaret varer. I bemærkningerne til lovforslaget har indenrigsministeren givet udtryk for, at en 6 ugers periode vil være passende, således at der bliver tale om en halvering af den nuværende periode.

Det tilsvarende problem gælder civilforsvaret, og hvis vi ser på situationen i dag, er det 102 værnepligtige, som vil blive omfattet af lovforslaget.

Vi opnår altså to ting med dette lovforslag. For det første skaber vi rent konkret en bedre ligevægt i vilkårene for de værnepligtige i forsvaret og de civile værnepligtige på dette område, og for det andet sikrer vi med ændringen i loven, at der også på dette

[Poul Nielson.]

punkt bliver tale om den samme smidighed med hensyn til de administrative muligheder for at regulere, som i øvrigt præger hele loven og dens praktiske anvendelse.

Dette hensyn til muligheden for en smidig administration er noget væsentligt i den situation, vi nu står i. Alle, eller så godt som alle, erkender jo, at vilkårene for de civile værnepligtige nødvendigvis må fastsættes ud fra de vilkår, der skal gælde for de værnepligtige inden for forsvaret. Derfor må en nærmere debat om de fremtidige vilkår for militærnægterne afvente forhandlingerne om en forsvarsreform. Det var også på denne baggrund, at vi fra socialdemokratiets side ikke kunne støtte SFs forslag i januar.

Denne stillingtagen har øjensynlig givet anledning til spekulationer i retning af, at vi i socialdemokratiet lægger op til en hårdere linje over for militærnægterne. I hvert fald har hr. Frandsen over for dagbladet Information den 22. marts i år givet udtryk for en sådan opfattelse, og til trods for en klar tilbagevisning fra min side i bladet dagen efter fortsætter Information sin fejlagtige fremstilling af vores politik. Således skrev Information den 13. april om vores holdning til forholdet mellem de militære og civile værnepligtige efter et nyt forsvarsforlig:

„Socialdemokratiet er stemt for, at man opretholder den nuværende forskel på 4 måneder, og det betyder en relativ stramning for nægterne.“

Jeg nærer selvfølgelig ingen illusioner om, at det, man som sit partis ansvarlige ordfører giver udtryk for på partiets vegne, på nogen måde skulle blive taget alvorligt, hvis en avis én gang for alle har besluttet sig for at fremstille partiets politik i et bestemt lys. Men for i hvert fald at have orienteret folketinget og den del af offentligheden, der kunne have interesse i at vide, hvad socialdemokratiet faktisk mener om disse problemer, skal jeg sige følgende om vores stilling til nægternes tjenestetid i relation til tjenestetidsen inden for militæret under en ny forsvarsordning:

Vi vil opretholde den balance mellem vilkårene for de to grupper, som vi har i dag, og dette betyder alt andet lige for tjenestetidens vedkommende, at eventuelle nedsættelser i tjenestetiden for de værnepligtige

ved en ny forsvarsordning må følges op af en tilsvarende proportional nedsættelse af tjenestetiden for militærnægterne. Der er overhovedet intet nyt i denne erklæring, men derfor kan det åbenbart alligevel være nødvendigt at fremsætte den.

Hr. Frandsens bemærkninger til Information om, at socialdemokraterne under udvalgsarbejdet i forbindelse med SFs forslag viste en påfaldende passivitet, skal jeg undlade at kommentere i dag, men jeg ser da med interesse frem til at få dem begrundet i et udvalgsmøde, hvilket jeg i øvrigt allerede før påske anmodede om kunne ske. Sidste møde i udvalget var den 21. marts, og på denne baggrund skal jeg ligeledes undlade at kommentere, hvem det egentlig er, der lige nu er passive.

Jeg vil gerne benytte lejligheden i dag til at give nogle kommuners stillingtagen til udstationeringen af militærnægtere et par ord med på vejen. I januar, da vi diskuterede SFs forslag, havde der netop været en masse uro og hærværk i lejrene, og vi var en del ordførere, der tog skarpt afstand fra disse aktioner netop med henvisning til de beklagelige virkninger, de har på offentlighedens opfattelse af militærnægterne som sådanne. I dag kan vi se det triste resultat af disse heroiske aktioner, nemlig beslutningerne i nogle kommuner om ikke at ville modtage udstationerede militærnægtere. Dette er mere end beklageligt. Jeg advarede i januar mod, at man lod sig provokere, og jeg fremhævede, at vi fra socialdemokratiets side betragter hele udstationeringsordningen som et samfundsgode i sig selv, både for de pågældende unge, der på denne måde får et meningsfyldt indhold i tjenesten, og for de institutioner, der modtager de civile værnepligtige og derved får stillet en arbejdskraft til rådighed til løsning af en række opgaver, de ellers næppe ville have mandskab til at klare og da slet ikke på tilsvarende økonomiske vilkår.

Da nægterne ikke kan beskæftiges inden for deres eget fagområde eller uddannelsesretning, er der heller ikke tale om, at anvendelsen af civile værnepligtige har indflydelse på beskæftigelsessituationen i de kommuner, hvor de udstationeres. Det forekommer mig da også nærmest, at beslutningerne om at sige nej til nægterne er truffet på et rent politisk grundlag. Nu kan

[Poul Nielson.]

politik jo være så mange ting, men disse afgørelser, der hviler på en uheldig generalisering af en bestemt kategori, bærer desværre præg af, at man i visse kommunalbestyrelser eller i flertallet i visse kommunalbestyrelser øjensynlig foretrækker at tale ned til folks fordomme fremfor at tale op til deres forhåbninger, når man skal tale politik. Så næste gang vi glade besynger det kommunale selvstyres velsignelser, bør vi huske denne sag, ikke for at lægge op til en beskæring af det kommunale selvstyre, men ligesom for at understrege det ansvar, som også i en større politisk sammenhæng bliver lagt ud til kommunerne, hvis de skal kunne køre selvstændigt på f. eks. et område som dette. Det er jo helt frivilligt, om den enkelte kommune vil modtage nægterne eller ej, og det kan vi næppe ændre på, men jeg konstaterer med tilfredshed, at indenrigsministeren i nogle udtalelser til pressen herom har udtrykt sig med en så tilpas skarphed, at jeg føler mine synspunkter godt nok dækket ind derfra.

Til slut vil jeg give mit partis tilsagn om en hurtig gennemførelse af lovforslaget. Det indbyder efter vores opfattelse ikke til den store principdebat, og vi håber, at alle de øvrige partier vil være indstillet på det samme. Der er jo kun tale om en ændring, som bringer et lille område på linje med resten af ordningen, og som ikke foruddiskontorer noget som helst bestemt med hensyn til, hvad vi skulle gå hen og blive enige om i forbindelse med den kommende forsvarsreform. Jeg går ud fra, at lovforslaget nu på sædvanlig vis sendes til behandling i et særligt udvalg, og jeg håber, at vi kan blive enige om en hurtig vedtagelse.

Lowzow: Som sagt ved behandlingen af SF's forslag vedrørende militærnægtere føler det konservative folkeparti ikke, at det er lettelse af tjenestetiden for militærnægterne, der trænger sig på som ønskeligt i øjeblikket. Hele denne lovgivning må vi vurdere ud fra det hovedsynspunkt, at vi øn-

sker aftjeningen af militær værnepligt som det almindelige og naturlige. Det har vi aldrig lagt skjul på, og det står vi fast ved. Vi anerkender så, at der er en gruppe af befolkningen, som af vægtige grunde ikke ønsker at udføre denne værnepligt, men som er villig til at tage en ekstra tjenestetid for at opnå fritagelse for den almindeligt pålagte værnepligt. Men hvis ikke der stadig pålægges dem, som ønsker at afvige, visse byrder, vil det ikke være ret lang tid, før det almindelige system bliver umuligt at administrere.

Nu var den socialdemokratiske ordfører ved at gøre dette til en generel militærnægterdebat, men jeg tror, at lovforslaget bedre karakteriseres ved en lille del af den socialdemokratiske ordførers indlæg, der gik ud på, at ordføreren var mægtig tilfreds med, at ministeren her har fundet et punkt, hvor man kunne ændre. Dette, tror jeg, karakteriserer det fremsatte lovforslag.

De, der omfattes af det foreliggende lovforslag, er en gruppe, som undervejs har haft mulighed for at bestemme sig flere gange. Det er mennesker, som har modtaget deres militære uddannelse, som er færdige med deres uddannelse, og vi har altså alle investeret et stort beløb i denne uddannelse og i dem. Hvis de på det sene tidspunkt skifter mening, er alle investeringerne spildt, og hvis et sådant meningsskifte bliver ret almindeligt, vil vort beredskab blive helt gennemhullet og uanvendeligt.

Vi mener derfor stadig at måtte fastholde, at en beslutning om at ville være militærnægter på et så sent tidspunkt af tjenestetiden skal være noget helt ekstraordinært, og for at fastholde dette som praksis mener vi ikke, det vil være gavnligt at nedskære den tid, en sådan nægter må aftjene i stedet for at tage sin som regel ret korte genindkaldelse til værnene. Jeg kan derfor ikke love det konservative folkepartis medvirken til dette lovforslags gennemførelse.

Arne Christiansen: Det er vel stort set almindeligt accepteret, at der bør være en

[Arne Christiansen.]

mærkbar forskel på tjenestetiden, når det drejer sig om dem, der opfylder den i grundloven hjemlede værnepligt, og dem, der af forskellige grunde under vort demokratiske styre har mulighed for at blive fritaget for værnepligt og i stedet gøre civilt arbejde. Dette så meget mere som disse muligheder i de seneste år er blevet betydeligt udvidet, samtidig med at det civile arbejde gøres stadig mere meningsfyldt og ofte er helt sammenfaldende med de pågældendes beskæftigelse eller fritidsinteresse og også ofte på tiltrækkende vilkår. Der må derfor sættes spørgsmålstegn ved dette lovforslags betimelighed.

Jeg vil gerne pege på, at vi behandler i øjeblikket i dette ting et lovforslag om forsvarets fremtidige organisation. Denne behandling omfatter drøftelser af tjenestetidens længde, af værnepligt kontra frivillige osv. Ingen kan i dag sige noget om resultatet af disse forhandlinger og derfor heller ikke om kommende genindkaldelser eller mønstringers varighed. Hertil kommer efter forlydender overvejelser hos økonomi- og budgetministeren om en betydelig omlægning af civilforsvaret.

Når man så hertil føjer på baggrund af den socialdemokratiske ordførers tale her i dag, at det er en detalje i hele problematikken, så får man indtryk af, at det nærmest er et privat slagsmål mellem socialdemokratiet og SF, hvis ikke man vil kalde det et forsøg på overbudspolitik på et detailområde. Efter min opfattelse kan dette lovforslag udmærket vente, til de spørgsmål, som jeg nævnte før med hensyn til forsvarets fremtidige organisation og civilforsvarets fremtid, er afklaret, og jeg skal derfor på venstres vegne sige, at vi kan ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Westergaard Andersen: Det radikale venstre kan medvirke til at smidiggøre bestemmelserne for disse kategorier af værnepligtige, som bliver militærnægtede, efter at de har overstået deres egentlige tjenestetid. Vi anlægger ikke noget strafsynspunkt på militærnægtelse; derimod tilstræber vi med vores holdning en nogenlunde ligestilling mellem de byrder, der er ved almindelig værnepligt og ved militærnægtelse. Når der er eksempler på, at mennesker 15-16 år efter

overståelse af deres almindelige militærtjeneste af samvittighedsgrunde nægter at få efteruddannelsen og oplever at få 50 timers efteruddannelse konverteret til 42 dages civilt arbejde, er der efter vores opfattelse i høj grad behov for den ændring, som her foreslås.

Frandsen: Det er meget glædeligt, at ministeren, som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, har fundet det rimeligt, at man får rettet det misforhold, der i øjeblikket er mellem varigheden af det civile arbejde, der skal træde i stedet for mønstringerne, og varigheden af mønstringer i forsvaret. Af de bemærkninger, som ledsager lovforslaget, fremgår det, at mønstringer i forsvaret i øjeblikket strækker sig over 7 dage for menige og 12 dage for befalingsmænd, og det viser tydeligt, at der er et klart modsætningsforhold mellem dette og de 3 måneders eftertjeneste, som de mennesker, der ønsker at blive overført til civiltjeneste, skal have.

Som det fremgår af det forslag, ved hvis behandling jeg var ordfører for mit parti tidligere i samlingen, er SF tilhænger af, at militærnægternes forhold ordnes ved lov, og at der altså ikke gives ministeren de vide rammer, der sådan set ligger i dette lovforslag, men vi håber, at man eventuelt i betænkningen kan få præciseret klart, inden for hvilke rammer ministeren kan arbejde. Det vil efter SF's opfattelse være ret uheldigt, hvis man giver ministeren fuldstændig frie hænder og det ikke præciseres, at der maksimalt kan være tale om f. eks. 6 uger. Vi mener i øvrigt ikke, at der bør være tale om 6 ugers eftertjeneste, men kun en eftertjeneste, som svarer til det, mønstringen ville have omfattet. Men da der i lovforslaget er en rimelighed i hensigten, kan vi, selv om vi ikke kan være helt tilfreds med udformningen, tilslutte os lovforslaget, og i hvert tilfælde kan vi tilsige en velvillig behandling i udvalget.

Så bliver jeg nødt til til slut at komme med nogle kommentarer i anledning af hr. Poul Nielsens bemærkninger. Man må nok sige, at de synspunkter, der kom frem her, mere hørte hjemme andetsteds, f. eks. i udvalget eller i pressen, hvor vi tidligere har diskuteret tingene. Grunden til, at jeg fremkom med disse bemærkninger, var, at der

[Frandsen.]

efter affæren i forbindelse med skolen ved Antvorskov kom nogle bemærkninger fra visse socialdemokratiske politikere og også fra indenrigsministeren, som ikke blot af pressen, men også af andre kunne tolkes i den retning, at der kunne være tale om en stramning. Det er kun glædeligt, at det viser sig — det er fremgået af senere bemærkninger fra indenrigsministeren og nu også fra den socialdemokratiske ordfører — at der ikke er nogen fare for stramning fra regeringens side.

Grunden til, at udvalget ikke er blevet indkaldt — og det har jeg også fortalt hr. Poul Nielson — er, at vi venter på svarene fra ministeren. Der er ikke så meget ved at holde møde, inden vi har svarene, og herunder er det også væsentligt, at vi får det samråd, som skulle dreje sig om spørgsmålet om kommunernes mulighed for at nægte at modtage nægttere. Hr. Poul Nielson gav udtryk for her, at han var tilfreds med ministerens svar. Jeg vil gerne have et samråd med ministeren, så vi i udvalget kan videredrøfte de måske mere personlige ting mellem hr. Poul Nielson og mig.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg takker ordførerne for socialdemokratiet, de radikale og SF, fordi man er enig i, at der her tiltrænges en, om jeg så må sige, retfærdighedshandling.

Jeg vil gerne understrege det, som hr. Poul Nielson var inde på, at der ikke fra socialdemokratiets side, uanset hvordan hr. Frandsen opfatter mine eller hr. Poul Nielsons udtalelser, er tale om nogen stramning på militærnægterområdet, men der er vel ind imellem brug for en form for justering af, hvad militærnægtere i og for sig står for. Der skal være en balance mellem dem, der aftjener deres værnepligt i forsvaret, og militærnægterne også i fremtiden.

Med hensyn til de kommuner, som har vægret sig ved at tage militærnægtere, har jeg tidligere givet udtryk for, at jeg i høj grad beklager en så ensidig beslutning i en kommunalbestyrelse. Jeg synes, det er en for generel nedvurdering af mennesker, der står for en bestemt opfattelse. Man kan være enig i den eller ikke, men de har den opfattelse, og den udstationeringsordning, vi har, betyder, at militærnægtere får et me-

ningsfyldt arbejde i den tid, de aftjener deres værnepligt. Jeg beklager i høj grad denne indstilling i visse kommuner, og jeg har til hensigt at tale med de kommunale organisationer. Jeg vil gerne understrege, at der er ikke tale om, at disse militærnægtere beskæftiges inden for deres eget uddannelsesområde, så de kan ikke af den grund virke som løntrykkere.

Det har været nævnt, at der er 60 militærnægtere udstationeret i Gladsaxe. Ifølge de oplysninger, jeg har fra borgmesteren i Gladsaxe, drejer det sig om 10-11. Jeg håber, at de 10-11 også fortsat kan være udstationeret i Gladsaxe.

Jeg beklager, at hr. Lowzow ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse. Der er ikke her tale om nogen lempelse, og der er ikke tale om, som hr. Lowzow sagde, at man nu havde fundet et punkt, hvor man, om jeg så må sige, kunne overbyde hinanden. Det er et punkt, som er fundet, længe før SF fremsatte sit forslag til folketingsbeslutning, og jeg finder, at der er en vis urimelighed i, at de, der ikke ønsker genindkaldelse til forsvaret og kommer ud af rullen, skal have 3 måneder, mens de andre skal have 7-12 dage. Jeg finder det rigtigt, at vi herigennem statuerer, at der bliver tale om en ekstra tid på 4-5 uger, som under hensyn til de 4 måneder i forhold til den almindelige værnepligt også synes forholdsvis rimelig.

Til hr. Arne Christiansen vil jeg gerne sige, at der er som sagt ikke tale om noget overbud, og man behøver ikke at afvente forsvarsreformforslaget og dets videre skæbne, for her er der tale om en bemyndigelse til ministeren, og hvis det viser sig, at der opstår urimeligheder hen ad vejen, har ministeren mulighed for at tage spørgsmålet op igen, hvad han ikke har efter den gældende lovgivning, der udtrykkelig siger: under alle forhold 3 måneders eftertjeneste. Det er den, jeg har til hensigt at fastsætte til 6 uger.

Til hr. Frandsen, som nok mente, det var et skridt på vejen, vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er et godt skridt på vejen, og jeg synes, at det er en rimelighedsbetragtning, når vi her halverer eftertjenesten. Hr. Frandsen mente, at ministeren fik lidt for vide rammer og skulle bindes. Nu synes jeg, hr. Frandsen burde have en smule tiltro til

[Indenrigsministeren.]

indenrigsministeren i dette tilfælde, for der har jo været krav nok om, at man skulle strame militærnægternes vilkår, men den har jeg i hvert fald ikke tænkt mig at følge.

Hr. Frandsen var inde på spørgsmålet om Antvorskov, men jeg må blot gentage, at for mig er der ingen forbindelse mellem at være militærnægter og så være særlig interesseret i at bruge skydevåben. Det var bl. a. det, der foranledigede den udveksling af synspunkter mellem militærnægtere og indenrigsministeren på det tidspunkt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene. (Om forbedringer m. v.).

(Lovforslaget (nr. 192) findes i tillæg A. sp. 3095, fremsættelsen i tidenden sp. 3538).

Første næstformand (Grete Hækkerup): Sammen med denne sag foretages de to følgende sager på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri.

(Lovforslaget (nr. 191) findes i tillæg A. sp. 3115, fremsættelsen i tidenden sp. 3535).

Første behandling af forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven. (Ændring af reglerne om byggegodtgørelse).

(Lovforslaget (nr. 196) findes i tillæg A. sp. 3033, fremsættelsen i tidenden sp. 3543).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Svend Jakobsen: Af regeringens tiltrædelseserklæring af 19. oktober 1971 fremgik, dels at der på det boligpolitiske område ville blive fremsat en række aktuelle og påtrængende forslag til lovændringer, dels at der ville blive taget fat på de principielle overvejelser af hele boligpolitikken. De lovforslag, vi i dag har til første behandling, er de to sidste af de lovforslag, som boligministeren har fremsat som aktuelle og påtrængende. Næste udspil fra boligministeren bliver forhåbentlig om den langsigtede boligpolitik, således at folketingets boligudvalg kan komme i gang med de principielle drøftelser herom.

Jeg skal først gøre nogle bemærkninger om lovforslaget om ændring af lov om boligbyggeri. Forslaget indeholder tre principielt nye ting: 1) Bestemmelser om, at byggegodtgørelse overføres fra finansministerens til boligministerens område, 2) at byggegodtgørelsen begrænses til 110 m² pr. bolig; og 3) at der åbnes mulighed for at yde lån til børnerige familier med relativt lav indkomst til erhvervelse af store boliger.

Vedrørende byggegodtgørelsens placering er jeg af den opfattelse, at det er hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om byggegodtgørelsen flyttes fra loven om merværdiafgift til lov om boligbyggeri. Herved understreges, at det betydelige beløb, der er tale om, er en naturlig bestanddel af den samlede boligpolitiske mosaik. Placeringen i lov om boligbyggeri gør det umiddelbart lettere at anvende de samlede midler ud fra en nuanceret vurdering af de totale boligpolitiske foranstaltninger, f. eks. som det er sket ved de samtidig foreslåede ændringer om begrænsning af byggegodtgørelsen og om lån til børnerige familier.

Vedrørende begrænsningen til 110 m² pr. bolig vil jeg gerne understrege det forhold, at der er tale om en begrænsning i det antal m², hvortil der ydes byggegodtgørelse, medens der ikke hermed lægges loft over boligernes størrelse. Det, der sker med de foreslåede ændringer, er således, at de, der vælger en meget stor bolig, må betale mere for de sidste m², end de hidtil har gjort.

I den forbindelse vil jeg godt pege på, at det var hensigten med byggegodtgørelsen at refundere et beløb, der gennemsnitlig svarede til den erlagte moms for almindeligt